

Tres vint-i-set

de Carles Mallof Quintana

2007

*Quan diem que no som capaços de fer res,
és que estem a punt de fer de tot.*

(Treta d'alguna pel·lícula potser massa moderna)

PERSONATGES

EI RECEPCIONISTA

La TAXISTA

La DONA de la 327

L'HOME de la 327

La NOIA del COTXE

L'HOME del COTXE

ESPAI

La recepció d'un hotel potser massa modern.

L'habitació 327 de l'hotel potser massa modern.

El pàrquing de l'hotel potser massa modern.

L'interior d'un cotxe que ha aparcat, en principi, prop de l'hotel potser massa modern.

Tots alhora, els espais.

TEMPS

Tot plegat comença una estona abans de les tres i vint-i-set i acaba just a les tres i vint-i-set. O uns segons després.

Notes

1. Els personatges pensen en cursiva.
2. Les acotacions estan escrites en cursiva i en negreta.
3. Els canvis de paràgraf marquen pauses, silencis, canvis de to...

A LA RECEPCIÓ:

Quan la DONA de la 327 obre la porta de l'hotel, el món s'atura. Però només uns segons.

RECEPCIONISTA

Em poso la mà a la butxaca per inèrcia quan sé que ha d'entrar algú a la recepció. Normalment m'hi poso l'esquerra. La dreta, me la guardo per donar les claus als clients que passen per aquí. Al principi em confoia. Tenia clar que volia posar la mà esquerra a la butxaca dels pantalons, però, sobretot per culpa dels nervis de saber que eren la parella de la 327, la que estava punt d'entrar, m'hi ficava la dreta. No passava res, és clar que no, però se'm trencaven els esquemes i em queia la clau de la mà quan la donava als clients. Per això prefereixo que sigui l'esquerra, la que em fico a al butxaca perquè no em caiguin tant els pantalons. I per altres coses.

La DONA continua el seu camí, sense dir res al RECEPCIONISTA, mentre l'HOME de la 327, darrere seu, s'atura a agafar les claus.

RECEPCIONISTA

Em sembla que la dona de la 327 sí que em saluda, em diu alguna cosa com si em saludés amb un cop de cap. I quan ja són a la porta de l'ascensor, ella mig amagada, m'adono que ell l'agafa per darrere i li posa la mà sota la jaqueta, segurament li toca el cul. I al mateix moment que li passa la mà pel cul, al mateix moment que ell mou la mà pel seu cul, sense voler jo també començo a moure, al mateix ritme, la mà que tinc a la butxaca.

Arriba l'ascensor.

A L'ASCENSOR:**DONA de la 327**

No treguis la mà fins que ens fiquem a l'ascensor. O fins que sortim de l'ascensor. Apuja'm la faldilla i passa'm la mà entre les cames. Estem sols a l'ascensor; no passa res. Posa-hi la mà, només són tres pisos. Qui vols que es fiqui a l'ascensor a aquestes hores? A la recepció no hi havia ningú més. Tu posa-m'hi la mà. Així, molt bé, posa-m'hi la mà. Jo faig com si no m'hi posessis la mà. No em veus la cara? Intento que no es noti gens que has ficat la mà sota la jaqueta, sota la faldilla i que m'estàs fregant els dits entre les cames. No ha de venir ningú, però per si vingués algú. Seria una mica desagradable, no tant per nosaltres, no crec que això

pugui ser desagradable de cap manera, seria més desagradable pel que es fiqués a l'ascensor i sabés que m'hi estàs ficant la mà, no trobes? Per això poso aquesta cara i seria capaç de dir qualsevol cosa al que es fiqués a l'ascensor mentre m'hi passes els dits. Suposo que he aconseguit una tècnica prou ben desenvolupada.

A LA RECEPCIÓ:

RECEPCIONISTA

Ho faig dissimuladament: la mà que tinc dins de la butxaca deixa de fer força cap amunt per aguantar els pantalons i comença a fer força cap a dintre dels pantalons, només una mica, gairebé només amb la punta dels dits, per tocar-me una mica, sense deixar de mirar endavant, a l'altra banda de la porta giratòria, per si entra algú, o per si algú aparca on no ha d'aparcar. Quan veig que els llums d'un cotxe s'aturen davant de la recepció o en algun tros de pàrquing que pugui veure, em trec la mà dels pantalons, de mica en mica, i agafo un kleenex i em frego els dits, perquè sé que quan entrin, encara que només m'hagi tocat a través de la butxaca, alguna cosa hi deu quedar, als dits, i m'estimo més que no ho notin. Però a vegades passa com ara, que, quan estic a punt perquè entrin els clients, el cotxe no s'atura i se'n va a aparcar vés a saber on. Depèn de com, si encara em dura, em torno a posar la mà dins els pantalons.

AL COTXE:

Un cotxe, encara en marxa, però molt a poc a poc, acaba de passar per davant de l'hotel. Condueix l'HOMME del COTXE i, al seu costat, molt arreglada, molt més que ell, que va del tot normal, la NOIA del COTXE. La NOIA del COTXE, quan ha vist l'hotel, s'ha emocionat, però han passat de llarg.

NOIA, desconcertada, nerviosa.

Això era un hotel, no?

Una porta giratòria.

I els llums.

Hi posava: "HOTEL".

I el pàrquing.

I les escales que portaven a la porta giratòria.

Que girava així.

Així.

Així.

Era un hotel, no?

Allà darrere, vull dir.

On anem?

Era el pàrquing, això, no?

Hi havia llocs buits al pàrquing.

Em sembla que cap aquí, sortirem del pàrquing de l'hotel.

Pares aquí?

L'HOME del COTXE no ha dit res. Sembla que sui i tot. Acaba de parar el cotxe.

NOIA

Era un hotel allò, no?

L'HOME del COTXE posa la ràdio del cotxe. Està buscant alguna emissora en concret. Deixa una emissora: se sent un silenci estrany, com si uns micros estiguessin gravant una habitació buida. Hi ha interferències contínuament.

HOME DEL COTXE

No diguis res, espera.

NOIA

No dic res.

HOME del COTXE

Ja sé que no dius res, però espera. Si encara no se sent res, és que encara no han entrat.

NOIA

Què busques?

HOME del COTXE

Espera un moment, sisplau.

NOIA

No dic res.

Tots dos estan silenci durant massa estona. L'HOME està molt pendent de l'emissora silenciosa. La NOIA intenta no moure's gens, per no fer soroll. Però, de mica en mica, es va relaxant.

NOIA

Quina emissora has deixat?

L'HOME només se la mira, fent-la callar. La NOIA calla. Però al cap d'uns segons més:

NOIA

Girava com molt ràpid la porta de l'hotel, no?

L'HOME apuja el volum de l'emissora de ràdio. Les interferències són més fortes. De sobte, a través de la ràdio del cotxe, sentim el so d'algú obrint una porta. Sembla que algú es fiqui en una habitació. Els passos de dues persones. I el cop de porta, que algú tanca de cop.

HOME

Per fi. Ha tancat la porta.

DINS DE L'HABITACIÓ 327:

DONA

He tancat la porta de cop i li demano que es tregui la jaqueta.

Per què no et treus la jaqueta?

HOME

Jo no dic res. No és que les altres vegades digués gaire res. La història seria més o menys aquesta, vull dir que quan ella em diu que em tregui la jaqueta, jo em trec la jaqueta i la deixo sobre el llit i me la miro i ella em pot dir el que vulgui, però jo no dic res. I tampoc no em trec la jaqueta.

DONA

Avui m'he posat un vestit curt, verd oliva, una jaqueta blau fosc. Unes botes de taló.

Per què no et treus la jaqueta?

HOME

M'ho repeteix i jo només me la miro una mica i no tinc forces per fer res; des que hem entrat a l'habitació que em tremola l'ull i ara que m'estic quiet aquí, i que intento que no passi res, encara em tremola més l'ull, segur que se n'ha adonat i intento pensar que em deixi de tremolar

l'ull però tinc la sensació que em comença a tremolar el llavi i alguna vena del coll i el tic em baixa pel braç i ara em tremolen els dits.

Això sí que no ho pot veure.

DONA

Parla poc. Es frega la mà que m'ha passat entre les cames amb el cobrellit. Crec que no li ha agradat massa que li demanés que em fiqués la mà entre les cames a l'ascensor. Jo em penso que avui faig la mateixa olor de sempre... Què li deu passar pel cap?

Què et passa pel cap?

I no diu res. No sé ni si treure'm la jaqueta. I si m'hi assec al costat? Potser ha passat alguna cosa amb la seva dona.

Evidentment ha passat alguna cosa amb la seva dona. Li pregunto?

HOME

Però no dic res. No sé si treure'm la jaqueta. Què faré quan s'assegui al meu costat? I si li parlo de la meva dona? I si, sense voler, faig veure que m'equivoco i li dic el nom de la meva dona?

DONA

M'assec?

La DONA s'asseu, lentament, al costat de l'home, als peus del llit. A l'HOME encara li tremola la mà.

AL COTXE:

A la ràdio del cotxe se sent: "M'assec?". Hi ha moltes interferències

HOME

No coneixes aquesta veu?

VEU de la DONA, a la ràdio

Treu-te la jaqueta.

HOME

Eh. No coneixes aquesta veu?

NOIA

L'últim dia van venir l'Héctor i la Marta a sopar a casa meva. La Marta va insistir que ella faria les postres i jo li vaig dir que no, que no calia que fes les postres, i no li podia dir que em feien fàstic els grumolls del seu pastís de formatge i que aquell dia hi hauria la meva neboda i que no volia que passés per la mateixa experiència. El sopar va ser més o menys tranquil. L'Héctor va explicar les últimes peces que havien rebut a l'empresa. I jo li demanava contínuament que em tornés a dir els noms de les peces que posen a dins dels micros i que com pot ser que siguin tan petites. Sempre li demano que m'expliqui el mateix i ell riu i m'ho explica i fa no sé què amb les mans per dibuixar les formes de les peces que van a dins dels micros, que a mi m'encanta que faci així amb les mans, però a la Marta la posa molt nerviosa, i quan ja fa massa estona que m'explica la vida de les peces dels micros, la Marta diu que ha d'anar al lavabo i després l'Héctor fa parlar les peces dels micros i diu alguna cosa així com "Eixuga't bé quan surtis" i la Marta l'engega, i el dia d'aquest sopar, l'Héctor va fer el mateix, encara que hi hagués la meva neboda, ho va fer una mica més i tot, perquè va fer que les peces del micro es possessin a sota la taula, i explicava que allà també ho poden sentir tot. La meva neboda només té 12 anys, encara és petita, però no és tonta, i se'n fotia que l'Héctor li parlés així dels micros, i es pixava de riure, i l'Héctor també es pixava de riure, i els micros eren a sota la taula, i vaig començar a notar que l'Héctor em tocava la cama, amb els ditets que devien fer de micros i jo era l'única que no reia, perquè sabia que l'Héctor sí que reia per dissimular, ara que no hi havia la seva dona, i que em podia tocar la cuixa, i no parava de tocar-me-la, i a mi m'estranyava que no em mirés una mica, que només es mirés la meva neboda, i per un moment em va passar pel cap que l'Héctor es pensava que estava tocant la cuixa de la meva neboda... La meva neboda és petita, només té 12 anys. Em devia tocar la cuixa a mi. ... No?... Fa pocs dies d'això i avui m'ha dit que aniríem a fer un volt amb cotxe. I allò d'allà és un hotel. I quan he vist que la porta de l'hotel girava tant de pressa, m'he posat nerviosa i m'ha vingut com un tic a l'ull i tot.

HOME

Eh. No coneixes aquesta veu?

NOIA

No se sent gens bé, Héctor. Què és això?

HOME

Com pot ser que no coneguis aquesta veu?

NOIA

Gairebé no l'he sentida. No ho sé, Héctor.

Veu de la DONA, a la ràdio

No penses dir res?

HOME

Ara tampoc?

NOIA

No ho sé. Què fem aquí parats?

HOME

És la veu de la meva dona. No la sents?

VEU de la DONA, a la ràdio

Obro el llum.

A FORA EL PÀRQUING:

TAXISTA, parlant per mòbil

Ja sóc al pàrquing... No se sent res... Des que he parat el taxi que no se sent res... És fantàstic... M'estic posant nerviosa... T'ho dic de debò, m'estic posant nerviosa... Això és fantàstic... He deixat al taxi ben bé al costat de l'hotel, i així queda tot el pàrquing buit... No hi ha més cotxes, no... I tant que porto la roba... Al final he agafat... Espera, que no me'n recordo de la pàgina, mira... Espera, que estic buscant la revista... Un moment, espera... Aquí, mira, la Vogue, sí, agafa la Vogue d'aquest mes... Mira, la pàgina... 17... No, 27, això, la 27... Què? Com ho veus?... Això és fantàstic... M'estic posant molt nerviosa... No se sent res... I és tot fosc... He canviat el color verd pel color taronja, em sembla que em queda millor... Ara em ficaré a l'hotel i li demanaré al noi de la recepció si em puc canviar allà dintre... No, encara no hi he entrat a l'hotel... És clar que tinc el lloc localitzat... És ben bé al centre del pàrquing... hi ha una farola... Doncs allà... Jo em posaré allà dreta i tancaré els ulls... Per això em poso nerviosa, perquè estaré amb els ulls tancats i de sobte notaré una escalfor al damunt, i una llum que m'envolta, i una mena d'aire que se m'empassa... I pujaré cap amunt, flotaré cap amunt, cap a dintre... No sé on em ficaran... però jo ja seré a dintre, amb ells... Ells ja em tindran... I jo potser et veuré des de l'espai.

A L'HABITACIÓ 327:**DONA**

Obro el llum.

HOME

El tic de la mà se m'accelera i em sembla que començo a suar. Per això em trec les sabates i em quedo amb els mitjons i moc els dits dels peus compulsivament, perquè tinc suor freda, i em fa por que els dits se'm congelin. I quan ella es comença a descordar la jaqueta, la mà se me'n va cap a la corbata. És la mà que no té el tic nerviós. L'altra, gairebé no la puc moure. Es mou sola, vaja. No la moc jo. I em penso que, com que veu que, asseguts, avui no farem res, em fa aixecar, i estem l'un davant de l'altre i, sense que ho noti gaire, m'intento treure la corbata del tot perquè m'ofego una mica, i sento el seu alè ben bé a la cara, i ell... ella, ella no diu res, i només somriu, i em fa un petó, i em passa les mans pel cos, i jo és com si m'ofegués, no tant pel petó, ni perquè ara parli mentre em fa el petó, m'ofego perquè em toca de la mateixa manera que m'ha tocat aquell home a l'aeroport.

L'HOME de la 327 comença a tossir, mentre la DONA li fa el petó. L'HOME s'està ofegant. S'ha posat vermell, sua. Necessita seure de nou.

A LA RECEPCIÓ:**TAXISTA, al recepcionista**

Una faldilla així com tres quarts... Negre... Així una mica torta... Vull dir que caigui més d'un costat que de l'altre... I no sé si la roba ha de fer aigües...

A L'HABITACIÓ:

S'estan fent un petó. Però, de sobte, a l'HOME sembla faltar-li aire i cau a terra, desplomat. La DONA s'espanta.

DONA

Estàs bé?

A LA RECEPCIÓ:**RECEPCIONISTA**

A l'hotel, tenim sistemes detectors de tot tipus. En un panell que tenim darrere del mostrador, se'ns il·lumina una llumeta vermella, quan hi ha moviment en una de les habitacions. Funciona amb un sistema d'aquests d'última generació, ve d'Alemanya o no sé d'on. És un sistema complex d'aquests típics d'Alemanya. Li'n diuen "detectors de moviment", em penso, perquè "detecten moviments".

TAXISTA

Quan dic fer aigües vull dir això que brilla i no brilla... I a dalt alguna cosa taronja, taronja fort, una mica modern, que també em caigui d'una espatlla i s'aguanti de l'altra... Suposo que al revés de la faldilla, no ho sé, si la faldilla cau cap aquí, que això taronja caigui cap allà... O és millor que tot caigui cap allà mateix? La faldilla cap aquí i la cosa taronja cap aquí... I un xal o una jaqueteta... Porto les dues coses...

Teniu algun recambrió?

Què estàs mirant?

A L'HABITACIÓ:

L'HOME s'ha aixecat i sembla que, amb esforços, ella pot continuar amb el petó. Cau de nou, desplomat.

DONA

Segur que estàs bé?

A LA RECEPCIÓ:

EI RECEPCIONISTA fa estona que està pendent d'alguna cosa que té sota el mostrador.

RECEPCIONISTA

Hem d'estar pendents de la llumeta vermella, per si s'encén quan les claus del client són aquí a recepció. Una idea d'aquestes alemanyes molt intel·ligent, almenys jo la trobo intel·ligent, és la de posar les llumetes ben bé a sobre del lloc reservat per les claus dels clients. Realment és un sistema complex i alemany. La llumeta vermella també té diverses intensitats segons la

quantitat de moviment que hi ha a l'habitació. He de reconèixer que això no sé ben bé de què ens pot servir.

TAXISTA

Teniu un recambro o no?

RECEPCIONISTA

A les nits, m'entretinc amb els sistemes detectors. Un altre sistema engega una alarma quan fa més de cinc minuts que no hi ha moviment darrere el mostrador. Se suposa que no podem estar més de cinc minuts fora del mostrador, i que no podem estar més de cinc minuts dormint darrere del mostrador.

A L'HABITACIÓ:**DONA**

I si seiem?

A LA RECEPCIÓ:**RECEPCIONISTA**

No.

TAXISTA

I això?

RECEPCIONISTA

Què és un recambro?

TAXISTA

Això.

RECEPCIONISTA

Ah, sí, sí que tenim un recambro.

TAXISTA

Xal o jaqueteta? La veritat és que no he trobat enlloc què és millor que em posi, si xal o jaqueteta. No hi ha cap protocol al respecte, es veu, no ho sé. Puc anar deixant les coses al recambrió?

Què estàs mirant?

RECEPCIONISTA

Ara mateix hi ha la llumeta de la 327 encesa. Poc encesa. Vol dir que hi ha poc moviment. Deuen haver acabat de començar. Són gairebé les 3 i 14. Tinc fins les 3 i 19 minuts per pujar a la 327 i sentir què fan els de la 327.

RECEPCIONISTA, mentint

El recambrió.

TAXISTA

Què vols dir?

RECEPCIONISTA

Mirava el recambrió.

TAXISTA

Aquí sota, el recambrió?

RECEPCIONISTA, rectificant

No, aquí darrere.

TAXISTA

Xal o jaqueteta?

Suposo que tindrè temps de provar-me les dues coses... Quina hora és?...

I tant que tindrè temps...

Es pot saber què estàs mirant, tota l'estona?

RECEPCIONISTA

M'encanta sentir què fan, la parella de la 327. A vegades m'arrisco. No sé si avui és bon moment.

RECEPCIONISTA, mentint

La caiguda de la faldilla...

TAXISTA

Si encara no me l'he posada.

RECEPCIONISTA

Ah, no?

TAXISTA

No.

RECEPCIONISTA

I això?

TAXISTA

Això no és una faldilla.

RECEPCIONISTA

Ah, no?

A L'HABITACIÓ 327:

L'HOME i la DONA seuen al llit. Ella no sap què fer.

DONA

I si te'l faig aquí?

L'HOME no pot dir res. La DONA li fa un petó, relativament emocionat, a la galta. L'HOME perd el coneixement de nou.

A LA RECEPCIÓ:

TAXISTA

El que no em podria permetre és que em veiessin així, tal com vaig vestida ara, ni pensar-ho... No em poden veure així... Quan arribin, he d'estar canviada... Suposo que tindrè prou estona... La veritat és que sé l'hora exacte que arriben, però no voldria que em passés per alt... Potser

estaria bé que sincronitzéssim rellotges... Quina hora tens?... I si ells no fan servir la mateixa hora... I si tenen un altre sistema horari?... Tu creus que tindran un altre sistema horari?
Què collons estàs mirant?

RECEPCIONISTA

A quina hora dius que han d'arribar els extraterrestres?

AL COTXE:

NOIA

Què vol dir que has instal·lat micros a l'habitació d'un hotel?

(Ha sonat massa brusca; rectifica:)

Vull dir que... com eren els micros? Eren així petits, els micros? No ho sé...

No entenc com has instal·lat micros a una...

HOME

Que no ho sents?

NOIA

Sí, sí que ho sento, però per què han de ser els d'una habitació d'hotel...?

HOME

Mira, és aquella d'allà. Ho veus? Hi ha llum.

Ara només se senten interferències.

HOME

Aquest collons d'hotel funciona amb moltes freqüències diferents pels seus milions de sistemes de detecció. **(Com si fos un gran nom:)** Detectors de moviment, en diuen. Perquè detecten el moviment. Sistemes infrarojos, freqüències sonores... El noi de la recepció, el que treballa de nits... Si he vingut cada nit... Vull dir que després de venir unes quantes nits... Quan he seguit la Marta totes aquestes nits, he acabat aquí a l'hotel. Sempre hi ha un moment que la perdo. Quan surt de casa, agafa el cotxe i jo la segueixo quan ha sortit del garatge. Jo he deixat el cotxe a fora, perquè no noti que la segueixo, i vaig darrere seu, dos o tres cotxes darrere seu durant una bona estona, però després gira de cop, com si anés a la feina. Ella diu que ha d'anar a la feina de nits, aquests dies, però per què m'ho he de creure? Gira com si anés a la feina, de cop, i aquí és quan la perdo. Però si segueixo pel carrer que s'ha ficat, al cap d'uns deu minuts trobo aquest hotel, i per això hi he entrat més d'una nit, al bar de la planta baixa. El

tenen obert fins a les 4 de la matinada. I el noi de la recepció té cinc minuts per estar fora del mostrador. Es veu que si està més de cinc minuts fora del mostrador s'engega una alarma o no sé què. I té cinc minuts, i més d'una nit ens hem fotut un xupito del que sigui i un dia em va treure el tema de l'habitació de la 327. Em va parlar d'una dona que venia amb un home des de feia unes setmanes, i, de seguida, vaig saber que estava parlant de la meva dona, i des d'aquell dia sempre hem parlat de la 327. Al cap de dos dies de parlar-hi vaig veure que feia una cosa amb les mans, quan parlava de la 327, de la dona de la 327, que és la Marta: es ficava la mà per dins dels pantalons. I primer vaig pensar que era repugnant que un fill de puta es fiqués la mà als pantalons quan parlava de la meva dona, però després vaig pensar que no m'anava tan malament que el fill de puta de la recepció volgués sentir els fills de puta de la 327, la meva dona i aquell fill de puta, sentir què collons feien cada nit que venien.

A LA RECEPCIÓ:

El RECEPCIONISTA està sol. Amb tota la naturalitat del món, s'està vestint de "típica dona de neteja d'un hotel". Potser també es maquilla.

RECEPCIONISTA

I em va parlar de la seva feina. Em va explicar tota la història dels micros, i em va dir el nom de les últimes peces que li havien arribat a l'empresa, i feia una cosa amb les mans, ell també, quan parlava de les peces que hi havia dins dels micros, i m'explicava com funcionaven i m'ensenyava uns dibuixos, també, una mena de plànols que ell havia fet a casa. I demanàvem un altre xupito i m'explicava tots els plànols dels micros i em tornava a explicar la forma de les peces.

A la barra del bar de l'hotel:

HOME del COTXE, fent diverses formes amb les mans

No és que siguin totes així... També n'hi ha així, i així...

RECEPCIONISTA

I així?

HOME del COTXE

No, així no. Així, sí.

EI RECEPCIONISTA intenta fer la mateixa forma amb les mans. No li surt.

HOME del COTXE

Així.

RECEPCIONISTA

Així?

RECEPCIONISTA

I de mica en mica, anava entenent de què em parlava, i em deia que només havia de pujar a la 327 abans que arribessin els de la 327 i deixar les micros a la tauleta, o on fos. I li vaig dir que a les habitacions no hi podíem pujar, els de recepció.

A la barra del bar de l'hotel:

HOME del COTXE

Ah no?

RECEPCIONISTA

No, nosaltres, no.

HOME del COTXE

Però hi pujaries només tu.

RECEPCIONISTA

Només jo?... Ah, si només hi pujo jo...

HOME del COTXE

Per això.

RECEPCIONISTA

Si només hi pujo jo, tampoc.

HOME del COTXE

Doncs qui pot pujar a les habitacions?

RECEPCIONISTA

A les habitacions, només hi poden entrar les dones de la neteja, i hi ha càmeres pertot arreu, i li vaig dir que només tenia cinc minuts, que no podia deixar la recepció sola més de cinc minuts.

AL COTXE:**HOME**

I jo li vaig dir que no patís, que només era qüestió de deixar els micros. De deixar-los i prou.

NOIA, que sembla no reaccionar a res del que ha dit l'altre

Doncs ara no se sent res.

Només se senten interferències. L'home busca de nou l'emissora. Se sent música d'emissores diverses.

A L'HABITACIÓ:

La DONA només va amb roba interior. L'HOME sembla que s'ha calmat una mica, però té els ulls plorosos. No s'atreveix a mirar la DONA. Gairebé no es mou.

DONA

Què vol dir que quan has vingut de l'aeroport t'han escorcollat?

Ja sé què vol dir que t'han escorcollat, però no sé què dir, si dius...

Diu que no té ganes de tocar-me, que ara té por que ens estiguem equivocant, que no té res a veure amb la seva dona, i això encara em fot més, que no tingui res a veure amb la seva dona. Té a veure amb l'home que l'ha escorcollat a l'aeroport. Va de Barcelona a Alemanya i d'Alemanya a Barcelona cada setmana i avui ha sentit alguna cosa estranya quan l'home de l'aeroport l'ha escorcollat. Li ha agradat.

HOME

Jo ara no dic res. Quan he parlat, una mica més i m'ofego amb la saliva. És millor que calli.

DONA

I per això hem vingut fins a l'hotel?

I m'he tret la jaqueta blau fosc i el vestit verd oliva, fill de puta. Ell encara no s'ha tret la jaqueta.

I ara es tomba sobre el llit i es posa la mà al front. Està cansat. I està patint. Tinc la temptació de posar-li la mà al paquet, per saber si se li ha aixecat o no quan m'ha ficat la mà entre les cames, a l'ascensor. No crec que hagi trempat, a l'ascensor.

I si ara trempa, pot ser que sigui perquè pensa en l'home de l'aeroport.

AL COTXE. A la ràdio, se sent malament però se sent:**Veu de la DONA, a la ràdio**

Potser ha estat el moment. Per com t'ha tocat, vull dir. Feia una setmana que no ens vèiem. No sé si allà a Alemanya hi tens algú, em sembla que no hi tens ningú, i potser tenies tantes ganes que ens veiéssim que, no ho sé, quan t'ha tocat l'home de l'aeroport... Toquen pertot arreu, potser és això... No ho sé... I si et toco, ara? I si et toco jo?

L'HOME del COTXE no reacciona. No es mou. La NOIA tampoc no sap què dir. A la ràdio tampoc no se sent res. Com a molt, el freq de la DONA tocant l'HOME de la 327. Un so suau, però que es fa insuportable per l'HOME del COTXE. Al cap d'una estona:

Veu de la DONA, a la ràdio

Res, no?

NOIA

No és ben bé la veu de la Marta, no?

L'HOME no diu res.

NOIA

Vull dir que segur que *no* és la veu de la Marta...

L'HOME no diu res.

NOIA

La Marta mai no diria...

L'HOME no diu res.

NOIA

La veritat és que no sé si la Marta diria això o diria alguna altra cosa.

L'HOME no diu res.

NOIA

Jo crec que no és la Marta.

L'HOME no diu res.

NOIA

Sí que sembla la veu de la Marta, però no l'és.

L'HOME no diu res.

NOIA

Quan sopo amb l'Héctor i la Marta i la Marta se'n va al lavabo perquè l'Héctor em comença a explicar les formes de les peces dels micros, i l'Héctor li diu "eixuga't bé, quan surtis", sempre he tingut ganes de saber com continuaria la conversa si jo no hi fos. Perquè estic segura que la conversa aquesta continuaria, i hi ha dues opcions, i ara me'n ve una al cap, la veig molt clara: la Marta li diu alguna cosa perquè ell li vagi al darrere, alguna cosa realment... porca, sí... alguna cosa realment porca... Em ve al cap sobretot perquè la Marta i l'Héctor no tenen fills i és la Marta, la que no vol tenir fills, perquè no ho sé, també ho dic ara sense saber-ho, però suposo que demanar-li al teu marit que... te la llepi... un cop has tingut un fill, deu ser diferent. Jo no he tingut cap fill. La meva neboda és la meva neboda... Vull dir que potser quan la Marta li diu que se'n va al lavabo, en el fons espera que l'Héctor la segueixi, i jo m'hauria d'esperar tota sola al menjador, mentre l'Héctor li llepa a la Marta, i la Marta seria perfectament capaç de dir-li coses com aquestes, però l'Héctor sempre es queda amb mi, a la taula, i m'acaba d'explicar tota la història de les peces dels micros, i ara hem vingut junts a l'hotel. Bé, encara no hi som, a l'hotel. Potser sí que és la Marta. Ja estaria bé.

A L'HABITACIÓ 327, però fa dies:

El RECEPCIONISTA va vestit de dona de la neteja i porta un taladro a la mà.

RECEPCIONISTA

Vaig decidir que era millor perforar una de les parets per amagar bé el micro dins d'una de les línies negres de l'estampat. Vaig dubtar entre fer-ho a les línies negres o a les línies taronges... Vaig posar el micro a sobre de l'estampat negre i tenia por que, un cop hagués fet el forat, no el trobés, el forat. Vull dir que si feia el forat amb la broca del taladro a la part negra, potser després no el trobaria. Si el forat era negre i l'estampat també... I em costava deixar-hi el dit, a la marca, per tenir detectat el forat, i amb l'altra mà ficar-hi el micro. I després vaig posar el micro davant de la part taronja i vaig veure que així segur que no perdria el forat del micro, entre el taronja de l'estampat. I vaig fer un forat. Es veia més del que em pensava. Per això vaig tornar a fer el forat a la part negra i hi aguantava el dit, mentre deixava el taladro a terra i buscava el micro a la butxaca i el ficava dins de la paret.

Mentre feia anar el taladro, tenia por que algú es fiqués a l'habitació i jo no sentís res. Em quedaven dos minuts i mig abans no sonés l'alarma de la recepció. Havia pujat les escales corrent i ara suava com un porc, i m'eixugava la suor amb el drap de treure la pols que hi havia dins de l'uniforme de la dona de la neteja i després vaig recollir la pols que havia fet amb el taladro amb el mateix drap tant bé com vaig poder i em vaig ficar al lavabo, per veure si la dona de la 327 s'hi havia deixat alguna cosa, que suposo que la dona de la neteja del matí ja ho hauria recollit, si s'havia deixat les calces o qualsevol altra cosa al lavabo, just al costat de la pica del lavabo. I no hi havia res. I em semblava que ja sentia la dona de la 327 fent el que fan sempre amb l'home de la 327, i m'era més fàcil, per les faldilles de l'uniforme, ficar-me la mà entre les cames, mentre ella li feia petonets a l'esquena i es treia tota la roba i s'hi tombava al damunt i li mossegava el pit i jo sabia que a partir d'ara els podria sentir tots dos amb els auriculars que em donaria l'home del cotxe, ara que jo ja havia instal·lat els micros a l'habitació, i els podria sentir des de la recepció mateix.

L'HOME i la DONA de la 327 estan tombats sobre el llit, sense fer res. Sembla que s'hagin d'adormir.

AL COTXE:**NOIA**

O sigui que sí que és un hotel, això?

HOME

És clar que és un hotel.

NOIA

Quan hem passat, i he vist el cartell, les lletres que deien hotel, m'he pensat... Que era un hotel, i...

HOME

Saps què m'ha passat pel cap?

NOIA

I hi ha hagut un moment, no sé si ho has vist, que he tret el pintallavis del bolso, quan he vist que era un hotel, i m'he retocat, em penso que no m'has vist. I després he guardat el pintallavis i he vist de reüll les llums de l'hotel i t'he dit: posa hotel, no? O alguna cosa així... I m'he posat nerviosa.

HOME

Vaig pensar que si venies em diries que la dona de l'habitació no era la Marta. Potser era jo que em pensava que era la Marta i no era la Marta. Però ara tu em dius que no és la Marta, i no m'ho crec, i encara tinc al cap el que venia a fer. No ho sé, m'han passat tantes coses pel cap...

NOIA

Tranquil, però si estic contenta que m'hagis dit de venir. És maco, aquest hotel, de veritat. Té alguna cosa rústica i moderna alhora. Bé, pel que veig des d'aquí fora. El tipus de llum de l'habitació. Tot plegat, no ho sé, té alguna cosa especial. I tu i jo aquí al cotxe. Paro la ràdio.

HOME

Ara quan surti, atropellaré la Marta.

A LA RECEPCIÓ:

El RECEPCIONISTA no hi és. Sembla que s'ha ficat al recambró. Només hi ha la TAXISTA.

TAXISTA

Tampoc no cal que ho amaguis gaire bé, que no queden ni deu minuts, ja et dic. Em podria vestir ara, però tinc por que s'embruti o alguna cosa. Prefereixo fer-ho un parell o tres de minuts abans i ja està. Es veu tranquil, aquest pàrquing eh. Veus allà? No es veu massa bé des d'aquí. Treu el cap un moment i ja està. Just al mig, on hi ha la farola: és el lloc. Es veu que hi haurà un moment que em passarà tota la vida pel cap, d'un flash, així, un flash, i ho veuré tot, des de petita fins ara. La veritat és que no sé si ho vull veure, això, però és part del protocol.

Apareix el RECEPCIONISTA.

TAXISTA

Per les coses que em feien de petita els nens del cole. Em tancaven al lavabo i no em deixaven sortir fins que no m'empassava tot el paper de vàter. I els havia d'ensenyar el rotllo de paper de vàter sense el paper de vàter, vull dir el tros de cartró sense paper de vàter. I em va costar un parell o tres de setmanes adonar-me que tenia la solució ben bé a sota, que si llençava tot el paper de vàter al lavabo, no calia que me l'empassés. I no parava de plorar perquè si te n'empasses una mica no passa res, però si comences a empassar-te metres i metres de paper de vàter, no sé quants n'hi deu haver, arriba un moment que et falta aire, i coincidia amb el moment que els nens del cole es posaven a riure i jo encara em posava més nerviosa. Per això et dic que no sé si tinc ganes que em passi pel cap tot això altra vegada quan em... succionin.

RECEPCIONISTA

T'abdueixin.

Realment creus que vindran?

La TAXISTA, com a resposta, s'apuja una màniga de la camisa i li ensenya un braç. El RECEPCIONISTA no sap què ha de mirar. La TAXISTA li ensenya el braç. El RECEPCIONISTA se'l mira.

TAXISTA

Què?

RECEPCIONISTA

Què?

TAXISTA

El braç.

RECEPCIONISTA

Què?

TAXISTA

Què hi posa, al braç?

RECEPCIONISTA

No hi posa res.

TAXISTA

Ah, espera un moment, que és l'altre.

La TAXISTA s'apuja la màniga de l'altre braç.

TAXISTA

Ara sí. Què hi posa?

EI RECEPCIONISTA li agafa el braç amb por.

TAXISTA

Què?

EI RECEPCIONISTA ressegueix amb el dit unes lletres que semblen tatuades al braç de la TAXISTA. Ho fa suaument.

RECEPCIONISTA

Tres vint-i-set.

TAXISTA, assenyalant l'hora del rellotge. Son les 3 i 19.

Estic segura que vindran. Només queden vuit minuts.

EI RECEPCIONISTA també mira el rellotge.

A L'HABITACIÓ 327:

La DONA i l'HOME estan tombats damunt del llit. La DONA li passa, suaument, un dit pel braç.

DONA

M'he tombat al seu costat. Encara té la mà al front. Està patint. Estem tots dos tombats. Sense moure'ns. La llum s'ha apagat sola. No ens movem. Només li dic coses a cau d'orella.

Saps que també m'agrada estar aquí, amb tu, estirats, sense fer res?

HOME

A l'aeroport, he passat per sota l'arc sense treure'm el cinturó expressament. He deixat el rellotge, el mòbil, les claus i les monedes però no m'he tret el cinturó. Evidentment, ha pitat.

DONA

No es mou. Potser s'ha adormit.

Estic agafant una mica de fred. Per què no m'abrades?

HOME

L'home del costat de l'arc me l'ha fet treure. S'havia cordat malament la corbata i m'ha fet gràcia. Se m'ha escapat el riure. M'he tret el cinturó i m'ha dit "danke" amb accent espanyol. I se m'ha tornat a escapar el riure. I suposo que s'ha pensat que me'n reia d'ell i per això m'ha començat a escorcollar.

DONA

Definitivament, dorm. Però jo tampoc no em moc. Segur que aquesta habitació té algun sistema prou modern per encendre tot sol la calefacció.

No ens mourem en tota la nit, d'acord? Tu dorm.

HOME

M'ha passat la mà per sota de l'americana i sense voler, se li ha enganxat el dit en un dels botons i se li n'ha anat cap a dintre i li he notat ben bé sobre l'estómac i se m'ha posat la pell de gallina. M'ha dit "entschuldigung" amb accent espanyol i jo li he dit que era de Barcelona i ell no ha dit res però he entès que també ho era. I després quan m'ha passat la mà per les cames ja ho ha fet de manera diferent. I jo no li he dit que parés.

DONA

Estic segura que demà s'haurà oblidat de l'home de l'aeroport.

A LA RECEPCIÓ:

La TAXISTA té el braç amb la mateixa posició. Li ha agradat massa, quan el RECEPCIONISTA l'ha tocada. El RECEPCIONISTA torna a estar pendent d'alguna altra cosa.

TAXISTA, per la taca del braç

Has vist el color que té?

RECEPCIONISTA

Sí.

TAXISTA

I també té una textura.

RECEPCIONISTA

Una què?

TAXISTA

Una textura.

La TAXISTA li agafa la mà al RECEPCIONISTA i fa que li passi el dit per sobre les marques que té al braç. Lentament. Al RECEPCIONISTA, no li acaba d'agradar.

TAXISTA

Vaig buscar fotos d'ells per Internet. Són tots així. Imagina't tot un cos tot així.

El RECEPCIONISTA sembla espantat.

TAXISTA

D'aquí set minuts seré allà al mig. Just al costat de la farola del pàrquing. Uns trenta segons abans, envaran missatges. Tot de missatges. Poc abans que sigui l'hora, potser ara, notaré alguna cosa, serà el seu missatge.

(Busca un paperet a la butxaca)

Opció 1: boira, molta boira.

Opció 2: llums grogues, en algun punt, no sé sap ben bé on.

Opció 3 i la més probable: Que soni *Over the rainbow*, però, un moment que m'hi vaig apuntar alguna cosa... Ho he tret tot d'Internet... *Over the rainbow* en versió de la Bassey, la Shirley Bassey.

El RECEPCIONISTA està espantat.

TAXISTA

I després seré allà dalt.

RECEPCIONISTA

De reüll, sense que la taxista ho vegi gaire, encara puc controlar les llumetes de les habitacions. És estrany. La llumeta de la 327 està apagada. Com si no hi hagués moviment, a la 327. No pot ser que hagin marxat i no me n'hagi adonat.

La dona de la 327 sempre surt sola. Deixa l'home a la seva habitació i surt tota sola. Deu venir amb el seu cotxe. Tinc sempre els cinc minuts abans no s'activi el collons de sistema detector del mostrador, per atrapar-la a les escales de l'hotel, després de la porta giratòria i dir-li que fa dies que vull passar la nit amb ella. No estic mai segur de si puc demanar tant. M'imagino que li dic que sé que deu tenir una família, però que m'és igual trencar-la, a mi què collons m'importa, la seva família. Que té fills? I què? Li dic que tinc ganes de tocar-la, de posar-li la mà entre les cames a l'ascensor i de pujar a la 327 i menjar-me-la, tombats per terra. Li diria això el primer dia. O no, no... Encara li he de preguntar si creu que tot això ho podem fer amb cinc minuts, abans que no soni l'alarma.

TAXISTA

No m'estàs mirant el braç.

RECEPCIONISTA

No.

TAXISTA

Què estàs mirant?

RECEPCIONISTA

Tu t'has enamorat mai?

DINS DEL COTXE:

L'HOME del COTXE busca desesperadament una emissora. Sonen músiques i veus molt diverses, però no se sent res de l'habitació.

NOIA, al cap d'un moment

Què vol dir que atropellaràs la Marta?

L'HOME segueix buscant l'emissora.

NOIA, absurdament

Amb el cotxe?

L'HOME deixa de buscar. Només se senten interferències. L'HOME està molt nerviós, gairebé desesperat. De sobte, la NOIA s'exalta, molt nerviosa, i comença a buscar una emissora.

NOIA

A veure, escolta-la, Héctor, no sé on collons és, però escolta-la. No és la Marta. No pot ser la Marta. Merda de ràdio! Segur que no és la Marta.

Ara engega el cotxe i tornem a casa. Són gairebé dos quarts de quatre, anem cap a casa, i segur que t'hi trobes la Marta. Això que t'ha passat pel cap... Estàs nerviós, Héctor. Segur que no és la Marta.

Veus? No se sent res.

HOME

Ho tinc al cap, de debò. Tinc al cap atropellar-la.

La NOIA, de sobte, atura la ràdio.

HOME

Ho sento, no t'ho hauria d'haver dit. Ho sento.

La NOIA no diu res.

HOME

No sé per què ho vaig pensar. Ho sento, ho sento.

La NOIA no diu res.

HOME

Només ho vaig pensar. Ho sento...

La NOIA tarda, però acaba parlant:

NOIA

I si és la Marta, què? Què passa si és la Marta? La Marta és allà dins i tu i jo som aquí, no? Què passa, si és la Marta? Què? Res, no passa res. Tu i jo som aquí i la Marta i aquest home són allà dins. I què? Què passa si és la Marta?

La NOIA es llença sobre l'HOME i li comença a fer un petó a la boca. Més que un petó a la boca.

Mentre l'HOME del COTXE té la NOIA a la boca:

HOME del COTXE, li costa molt parlar, perquè l'altra no para

Vols que t'expliqui com funcionen els micros?

Quan li explico tot això dels micros, sempre posa la mateixa cara i comença a riure i sempre penso que algun dia, quan la Marta ja és al lavabo, jo me n'hi podré anar tot darrere, perquè ella no para de riure, i potser ni se n'adona que m'he aixecat. Sempre intento fer que la meua història dels micros vagi una mica més enllà. I crec que vaig depurant la tècnica. Crec que me'n sortiré. L'altre dia vaig tenir un moment de debilitat, però, perquè vam sopar la seva neboda, i jo vaig començar a explicar la història dels micros a sota la taula, amb les mans a sota la taula, i sense voler vaig tocar la seva neboda i em penso que em va agradar.

A L'HABITACIÓ 327:

Segueixen tombats un al costat de l'altre. Tots dos amb els ulls oberts. La DONA continua fent-li pessigolles amb el braç. Finalment, l'HOME parla:

HOME de la 327

El noi de l'aeroport agafava un vol una hora després del meu. Li he dit que seria aquí. Li he dit que vingúes.

La DONA de la 327 deixa de fer-li pessigolles amb el braç. Es bloqueja.

AL COTXE:

Segueixen amb el petó desenfrenat. La NOIA sembla haver-se tornat boja. L'HOME no se'n sap desfer.

HOME del COTXE

L'MIC800 està equipat amb un limitador de sortida Behringer que preveu distorsions en la senyal de sortida. El filtre de "pas alt" elimina les freqüències indesitjades. També compta amb una alimentació fantasma de +48 V i una atenuació de -20dB, a més de més de vumetres d'estil vintage per una indicació precisa de nivell.

Em sembla que la història dels micros no funciona. No para. Només tinc ganes de veure la meva dona. I de veure la cara de l'home que és amb ella a la 327

A L'HABITACIÓ 327:

DONA de la 327

Quan ho ha dit, de seguida he volgut sortir de la puta habitació 327, i baixar les escales, i ficar-me al pàrquing i mirar cap al cel, i pensar que ja és hora que caiguin tots els avions, o almenys els que venen d'Alemanya, i que explotin, que es reventin contra el pàrquing de l'hotel. Però no em puc moure. Quan intento aixecar-me, només em ve una imatge al cap, veig el noi de l'aeroport, tot ple de sang després de l'accident d'avió que jo he provocat, ficant-se a la nostra habitació.

Una imaginació.

L'HOME del COTXE es fica a l'habitació 327. Es mira la parella, que està tombada sobre el llit. La DONA de la 327 nota alguna cosa i aixeca el cap. L'HOME de la 327, també nota alguna cosa. Els dos homes es miren. L'HOME de la 327 s'aixeca i s'apropa a l'HOME del COTXE i comença a fer-li un petó a la boca. L'HOME del COTXE, per segona vegada, sembla no poder-se defensar.

DONA de la 327

Si hagués vingut amb el meu cotxe, m'hi ficaria a dintre i tornaria cap a casa.

AL COTXE:

Seguim amb la imaginació.

La NOIA, tota sola, sembla seguir amb la seva bogeria sexual. S'atura, però, quan entra la DONA de la 327, disposada a posar en marxa el cotxe i marxar cap a casa.

DONA de la 327

Posaria el cotxe en marxa i aniria a 180 per una carretera comarcal, i tot estaria ple de boira, i amb la finestreta del cotxe abaixada, tindria el volum de la ràdio a dalt de tot, i la carretera començaria a omplir-se de boira, i quan jo mirés a dalt al cel, per saber què collons són unes llums grogues que quan he arrancat el cotxe no hi eren, no veuria el camió que tenia ni a vint metres del meu cotxe.

NOIA, que ja va amb molt poca roba.

Tu deus ser la que ens pensem que és la Marta, però no ets la Marta, però jo et parlaré com si fossis la Marta.

DONA de la 327

Encara que vegi el camió a menys de 17 metres del meu cotxe, jo tiro endavant. Només m'ho estic imaginant.

NOIA

Em sents? Et parlaré com si fossis la Marta. Jo també sóc capaç de dir coses... porques... jo també li sé demanar a l'Héctor que me la llepi quan sóc al lavabo... Veus com sé dir coses... porques?

DONA de la 327

Al camió li queden menys de cinc metres per estavellar-se contra el meu cotxe.

NOIA

No dius res perquè saps que tinc raó, que encara que jo hagi començat per la part de dalt... Vull dir que aquesta part de dalt, l'Héctor també me la pot llepar.

DONA de la 327

Quan sàpiga que soc morta sota les rodes del meu cotxe, espero que se senti culpable. Potser vindran tots dos junts, a l'enterrament.

NOIA

Per què no dius res? Eh... Digues alguna cosa... Digues que a mi també em pot llepar...

La NOIA es desfà. No té més forces i es posa a plorar. El camió es llença a sobre el cotxe. A la imaginació, tot a la imaginació.

A L'HABITACIÓ 327:

A la imaginació.

L'HOME de la 327, de sobte, coincidint amb el so del camió estavellat, s'aparta de l'HOME del COTXE.

HOME de la 327

Tu no ets el noi de l'aeroport.

HOME del COTXE

I tu ets l'home que es folla la meva dona.

L'HOME del COTXE, d'un cop, tomba l'HOME de la 327 sobre el llit de nou. Queda tal com estava abans de començar amb la imaginació. L'HOME del COTXE torna al COTXE. Hi ha la NOIA, gairebé despullada, plorant. Ell no sap què dir. LA DONA de la 327 també torna, feta pols, a l'habitació. S'estira al costat de l'HOME, tal com estava al principi. Bloquejada del tot.

Fi de la imaginació.

HOME de la 327

De debò que li he dit que vingués.

AL COTXE:

HOME del COTXE, que ha aconseguit desfer-se de la NOIA

Abriga't una mica. Tindràs fred.

A LA RECEPCIÓ:

EI RECEPCIONISTA continua tocant suaument el braç de la TAXISTA; sembla ben bé que l'estigui provocant. De fet, ho està fent. I ella s'està posant nerviosa.

RECEPCIONISTA

Eh. T'has enamorat mai d'algú?

TAXISTA, finalment aconseguix parlar

Vols dir que et penses que estic enamorada dels extraterrestres? Com vols que estigui enamorada dels extraterrestres? Si avui... És que no sé si entendries perquè avui, precisament avui. Vull que els extraterrestres... Has tingut mai una sensació aquí dintre, ficada aquí dintre... Fa dies i dies que la tinc... I no estic enamorada dels extraterrestres. Tot això de la roba que em poso i de la manera com vull que em vegin en el moment de...

RECEPCIONISTA

L'abducció.

TAXISTA

No vol dir que estigui enamorada dels extraterrestres.

RECEPCIONISTA

Vull dir si t'has enamorat de mi?

El RECEPCIONISTA deixa de fer-li carícies al braç. La TAXISTA no es mou. No es pot moure.

RECEPCIONISTA

El llum de la 327 està totalment apagat fa massa estona. Crec que la història de l'enamorament ha funcionat. Quan he vist que no sabia què respondre'm, m'han vingut unes pessigolles entre les cames, que encara no sé si són pels nervis de veure la dona de la 327 o perquè realment tinc la taxista ben bé al davant, i sé que està enamorada de mi, que potser té un embolic al cap, que si els extraterrestres i que si li ha agradat com li tocava el braç, però a mi m'ha vingut una cosa entre les cames, que m'he hagut de posar altra vegada la mà a la butxaca perquè m'estava estrenyent massa entre els calçotets i la cuixa, aquell punt que queda mal posada, i no em volia fer mal de veritat abans de sortir corrent darrere la dona de la 327, que deu ser a fora del carrer, i li he dit a la taxista, que no deia res, que només em mirava i feia que sí amb el cap a tot el que deia, que no parés de moure's mentre jo era fora, que si es parava, es posaria en marxa una alarma i ni ella ni jo no volem que es posi en marxa l'alarma, o sigui que és millor que es mogui tota l'estona, mentre jo surto a buscar la dona de la 327, que no entenc perquè no hi ha el llum de la seva habitació encès. No pot ser que no l'hagi vista marxar.

La TAXISTA, gairebé com una autòmat, es mou d'esquerra a dreta i de dreta a esquerra, darrere la recepció.

A L'HABITACIÓ 327:**HOME de la 327**

Vindrà de debò.

La DONA de la 327 explota. Comença a clavar-li cops. Plora. Cada vegada anirà a més. L'HOME no s'immuta.

AL COTXE:

L'HOME del cotxe, mig espantat, es mira la NOIA, que sua i esbufega, després de tot el que acaba de fer. Va gairebé despullada; però encara li queden coses per treure's. Al cap d'un moment de silenci:

NOIA

Què més vols que em tregui? Eh... M'ho puc treure tot. Mira, em puc treure això, també, eh, què més vols que em tregui, eh, m'ho puc treure tot.

HOME del COTXE

Jo no...

NOIA

De debò, tu demana-m'ho i jo m'ho trec. I t'ho fico on vulguis, el que vulguis, m'ho puc treure tot.

HOME del COTXE

No, de debò que...

NOIA

El que vulguis, de veritat.

L'HOME del COTXE posa en marxa el motor. Està molt nerviós.

HOME del COTXE

No hauria d'haver dit res. És culpa meva.

NOIA

Mira, i també em puc treure això.

HOME

No hauríem d'haver vingut.

NOIA

I això. Quan hem arribat i he vist les llums de l'hotel, deia hotel, i a sota la portava que girava així, així, així, m'he pensat que...

La NOIA torna a plorar.

AL PÀRQUING:**RECEPCIONISTA**

Passo per la porta giratòria. Hi ha boira, al pàrquing. A les escales no hi ha ningú. Des d'aquí, miro el pàrquing. No hi ha ningú. Baixo les escales. A l'esquerra, només hi ha descampats. Ni giro el cap. La dona de la 327 ha de ser a la dreta. Li diré que vull tombar-la a l'habitació 327 i que m'importen una merda el seu home i els seus fills, que jo tinc ganes de tombar-la per terra, que ho podem fer amb cinc minuts, i si em diu que no... Ha marxat sense dir-me res... No pot haver marxat sense dir-me res... la tombaré a terra, aquí mateix, i li posaré la mà entre les calces, encara que cridi, li posaré tot entre les calces., mentre li agafo els braços i li esclafo el cap contra el terra, i si crida, li mossego una orel·la, però li fico tot entre les calces. Encara que li faci mal. Travesso el carrer. La filla de puta de la 327 ha de ser a l'altra banda. Però amb la boira no es veu res.

AL COTXE:**HOME**

De debò que és millor que marxem. Estic suant. Se m'escapa el volant de les mans.

NOIA, molt nerviosa, de sobte

Atropellem la Marta. Em sembla bé. De veritat. Ara quan surti, atropellem la Marta. A mi també em va bé que l'atropellem.

HOME

No, no. Estic nerviós. Amb la boira no es veu res.

NOIA

Posem la ràdio. Escolta els micros que has posat a la seva habitació. Escolta la Marta com folla i després, quan digui que se'n va, anem fins a l'entrada de l'hotel i l'atropelles.

La NOIA posa la ràdio. Se senten interferències. Busca, però no troba l'emissora de l'habitació 327.

NOIA

No sé on collons és la puta emissora de la 327. És igual.

Deixa una emissora. Se sent el final d'un anunci. Després, comença a sonar Over the rainbow.

NOIA

Anem fent voltes a l'hotel i segur que l'acabem atropellant. Tu no paris de fer voltes a l'hotel.

La NOIA apuja el volum de la cançó. Sembla que sigui adrenalina pura, per ella. L'HOME no sap què dir.

HOME

Amb la boira, no veig res.

La música sembla sentir-se pertot el món, fins i tot a la recepció de l'hotel.

A LA RECEPCIÓ:

La TAXISTA segueix movent-se de dreta a esquerra i d'esquerra a dreta, però, segurament sense adonar-se'n, s'ha desplaçat de la recepció. Vaja, encara no se n'ha adonat. De sobte, sent la cançó que ve del cotxe. Això la fa aturar.

TAXISTA

Són ells. O no. No és la versió de la Shirley Bassey. Ah, sí. És ella. És ella.

Comença a cantar la cançó. Trossets. Mal cantada.

TAXISTA

És hora de sortir. No m'he posat el vestit. No porto ni el xal ni la jaqueteta.

Però són ells. He de sortir al pàrquing i posar-me ben bé al mig.

I si surto de la recepció, sonarà l'alarma.

Què veuré de la meva infantesa? No vull més paper de vàter. Quan hi penso em costa parlar i tot. Com si el tingués a la boca, altra vegada.

Sonarà l'alarma si surto de la recepció?

Ja no soc a la recepció. Què m'ha passat? Sense voler, ja no soc a la recepció. Quanta estona deu fer?

No els puc fer esperar. Són les 3.25. No falten ni dos minuts.

No m'he posat res del que m'havia de posar. Però no els puc fer esperar.

Sonarà l'alarma.

Surto al carrer. Hi ha boira.

Són ells. M'abduiran igualment, encara que no porti el vestit?

Continua cantant la cançó.

A L'HABITACIÓ 327:

La DONA continua amb els cops. De sobte, però, sona l'alarma i ella s'atura. S'espanta.

DONA de la 327

Això vol dir que m'han vist? No li hauria d'haver fet. M'han vist per les càmeres. En aquest hotel hi ha càmeres a les habitacions. Sabia que hi havia alguna cosa a l'habitació quan he entrat. Ens estaven espiant. I han de fer sonar aquesta alarma?

FORA DE L'HABITACIÓ 327:

DONA de la 327

Surto. Potser l'alarma no és per mi.

A les escales em trobo amb més gent. Primer tinc la sensació que em miren tots a mi. L'alarma sí que sona per mi. Però després m'adono que han sortit per saber què ha passat i que cap d'ells no pensa en mi. Potser hi ha foc. Però sembla que no hi ha fum enlloc. Baixo les escales. A la recepció no hi ha ningú. El so de l'alarma és molt més fort a la recepció. A fora l'hotel, se sent una música estrident. No sé ben bé quina cançó és. Per la porta giratòria entra boira. Ningú no s'atreveix a sortir. Surto jo. M'he posat la jaqueta blau fosc com he pogut i el vestit verd oliva, però vaig sense botes. M'estic mullant els peus. I no veig res. La boira m'ho tapa tot. No sé on soc. I ell s'ha quedat a l'habitació. Espero que quan obri la finestra per veure com arriba l'home de l'aeroport, es tiri daltabaix i s'esclafi enmig del pàrquing. Què collons deu fer?

A L'HABITACIÓ 327:

HOME de la 327

Em torna a tremolar l'ull, però em penso que ara és pels cops i també em fa mal el coll i el braç, quan obro la finestra de la 327 i es tota la boira es fica a dintre i no fa fred, però està tot ple de boira. Entre el tic de l'ull i la boira, no ho veig gaire bé, però noto que ja ha arribat. El noi de l'aeroport travessa el pàrquing a peu. L'estic veient. L'ull em fa pampallugues però l'estic veient. D'aquí trenta segons, a les... Tres i vint-i-set, es ficarà a l'hotel.

Al pàrquing, tots a l'aire lliure, enmig de la boira, amb la música ben forta, potser fins i tot amb les llums dels extraterrestres:

TAXISTA

Noto alguna cosa estranya. És una escalfor que s'acosta. Se m'enduran.

DONA

Aquí fora no veig res. Però l'alarma deu haver sonat per alguna cosa.

RECEPCIONISTA

La dona de la 327 ha de ser aquí. Li faré de tot. Amb aquesta boira no ens veurà ningú.

De sobte, un cop sec. El cotxe s'ha endut algú per davant. S'atura de cop. La música, també.

DINS DEL COTXE, la NOIA, sense el cinturó, s'ha clavat un cop de cap al vidre. Li fa molt de mal. Potser li surt sang i tot.

NOIA

Què ha estat això?

HOME

No ho sé.

NOIA

L'hem atropellada.

HOME

No ho sé.

NOIA

Hem atropellat algú.

Surto a mirar si és ella.

HOME

I si no l'és?

La NOIA, abans de sortir, es desmaia, pel cop. Ara sí que li surt sang. Segur.

HOME

Eh? I si no l'és?

La NOIA, evidentment, ara no pot respondre.